olli, siiski sadeti iggale pole ueste pallojaid, et rohkemine rahwast tulleks. Maanteed ja körtsid ollid terahwast täis, otsego olleks kuskil liggimail lata lukumas.

Wana wend Reinowadder seisis koddu ahjo peal ja ei ussaldanud wõeraspeole tulla, kuhhu mehhike nahha ehk olleks münud. Tõutatud tekäik ei tulnud temale mele, waid mõtted käisid ue üllekohtuse tõ peale. — Kuninga kotta olli neil päiwil üks wana kulus laulik ja kandlelöja tulnud, kes mõnda kentsakat luggu Reinowadderi issa-issast rahwale kulutas. Neid laulust kuuldes läks ellajate selts wägga rõemsaks: wõitles, üppas, kopsis päid ja sarwi kokko, laksatas nokka, ehk sillis sulgi ja karwu silledaks. Poisikesed puhbusid sarwe, löid supilli, ajjasid lehtpilli ja pao-willet, et mets laksas. Tüttarlapsed teggid kassi-märssisi, kaste-einast sanikesi ja punusid lillest lindi wisi kokko, mis pärja peale pannid. Kriimsilma emand olli kuningasa käest ue saksawärki tanu sanud; uhkus ajjas wanamori niña körgeks. Messikäppa wanem lellepoeg, Wändra-päts, üks naljakas koera-ammas, oskas Pohla ja Mustlase tantsi, mis köikidele keña olli wadata.

Jubba ollid kahhekssa peo-päwa üllemal lustis möda läinud, seal astus pissoke koddojänes, Kaninken niimi, kuninga ette, kumardas werrise päga ollandlikult ja ütles nukral melel: „Issand! kuninglik issand! ja üllemad rigi nõuomehhed! allastage miño wäetikese peale. Miña waene ollin mõrtsuka Reinowadderi küsis, et waewalt elloga peasin. —

Eile weike kestommiko aeal juhtusin teed käies Kurjassünnitus möisa wärrawasse, kus Reinowadder murru pingil köhhuli maas olli; ramat seisis tema nina ees. Ma astusin tassase sammuga temast möda. Lipsti! kargas ta korraga maast üllesse ja astus lahkelt terretades mulle wasto. Enne kui aega sain terretamist wastowõtta, tundsin ta mõrtsuka küned jubba kuklas. Ruttust köhhuli eites peasin waewaga tema käest, pistsin kui tuul punuma. Reinowadder ähwardas täie suuga: kül ma so raipe kassuka teinekord pärrin! Miña andsin jalgile löhna, et kannud wälkusid; ei ehmatus annud aega tähhele panna, kudda üks kõrw mõrtsoka kätte jänud. Werriseks kriimustatud pääst nääte tema rabbamise jälgi. Se on awwalik kangekaelus ja kuningliko wolli põlgtus, kui nisuggune rõwel ja mõrtsukas waggaid tekäijaid kiusab ja neile —"

Koddojänese juttu lõppetas sõñakas warres, lianimega Wargasilm, kes kuninga ees nokka kuñardades ütles: „Auorikkas issand, wäggew kuningas! wägga nukraid leina sõnumeid pean teile kulutama. Õdda ja ahhastus tõmbawad kelepaelad kangeks! Ei jõua ni pikkalt willetsust teile kulutada kui tarwis lähheks. Juttustamine lõhhub nest mo kurwa südname russuks: oh willetsat luggu! Kes muña koresi ilmale tulnud, kaewago miño ahhastust! — Ommiko essimese kukke aeal wõtsime käo petmise wasto mõne wihm-ussikese suruseks, panime kingad jalga ja akkasime koddunt tullema. Terraw-